25 плюс

№1
(51)
Січень-
Лютий
2016
рік

Ключем до знань відкриємо

Газета ВПУ №25

Життя без праці — злодійство, праця без мистецтва — варварство. Ф. Ларошфуко

Знову до праці

Ось і закінчились мабуть найказковіші з усіх канікул - зимові канікули. Канікули, які дарують незабутню атмосферу. Перш за все, атмосфера стає незабутньою завдяки зимовим святам, завдяки мандаринкам, подарункам, запаху ялинки, завдяки теплу, яке ми даруємо у ці морози своїми посмішками та безтурботністтю нашим ближнім. У зимові канікули кожен може відчувати себе дитиною, незважаючи на свій вік. Катання на санках з гірки, а хтось і на колінах, сніжки, катання на ковзанах, хіба це не зимова казка? Але і кожній, навіть дуже хорошій казці настає кінець. У стінах нашого училища розпочинається вже зовсім інша історія, але також не менш чарівна.

Розпочався ІІ навчальний семестр, який сподіваємося подарує нам також безліч чудових моментів, та мабуть найголовніше - знання та гарні оцінки!

*Щиро бажаю усім учням гарного, легкого навчання, міцного здоров'я, наснаги до праці, чудових емоцій, нових друзів. Особливо важливим ІІ семестр є для випускників, тому бажаю Вам гарно попрацювати, не лінуйтесь, як казав Петроній: **«Чого б ти не навчався, ти навчаєшся для себе»**, ці слова є дуже правильними. У кожного з нас попереду ціле життя, самостійне життя, попереду нас чекає робота, і яка б ця робота не була, чи то художник, чи то бухгалтер, без певних знань праця неможлива. Та й не лише до праці, а до всього у цьому житті потрібно підходити зі знаннями. Тому, бажаю усім випускникам лише гарних оцінок у заліковках та багато знань, а у майбутньому великих перспектив!*

Ірина Худецька, редактор «25ПЛЮС»

Аби в гуртожитку жилося добре!

Переважна більшість учнів, які навчаються у ВПУ №25 м. Хмельницького – іногородні. Без сумніву, для багатьох із них учнівський гуртожиток в роки навчання стає не просто місцем проживання, а другою домівкою. Звісно, не менш вагомим чинником, ніж навчально-виховний процес, який зумовлює підготовку висококваліфікованих робітників, виховання розвиненої свідомої особистості громадянина є забезпечення належних соціально-побутових умов проживання, навчання, змістовного відпочинку і дозвілля учнів у гуртожитках. Середовище учнівського гуртожитку, з одного боку, загартовує, дисциплінує характер молодої людини, надає їй можливість набуття життєвого досвіду та навичок самостійного дорослого життя, виховує вміння відповідати за своє життя, здоров'я, вчинки, з іншого, учнівська громада гуртожитку формує в учня колективізм, надає досвід співіснування в колективі, можливість відчуття ролі й значення дружньої підтримки і взаємоповаги між людьми. Все це, безумовно, сприяє успішній соціальній адаптації майбутнього робітника.

Учнівське самоврядування тісно співпрацює з вихователями

та завідувачем гуртожитку. І, тому, завдяки підтримці та допомозі вихователя Н.І. Обертюк та завідувача гуртожитку В.М. Васюри. в організації куточка державної символіки учні шостого поверху четвертого блоку активно долучилися до корисної справи.

Така взаємна співпраця сприяє дотриманню учнями правил внутрішнього розпорядку, та вихованню патріотизму.

Прес-служба ВПУ

Болить у серці Афганістан

Двадцять сім років тому, 15 лютого 1989 року, закінчилася одна із трагічних воїн другої половини XX століття – війна в Афганістані.

Рішення ввести радянські війська до Афганістану ухвалено 12 грудня 1979 року. Офіційна мета введення була — запобігти загрозі іноземного військового втручання.

Військове угруповання, яке офіційна радянська пропаганда називала винятково обмеженим контингентом радянських військ, опинилося безпосередньо втягнутим у громадянську війну, що розгоралася в Афганістані, і стало її активним учасником.

Десятирічна війна в Афганістані осиротила й українські сім'ї, забравши

життя синів нашого народу. Тільки у 1989 році з Афганістану були виведені війська колишнього СРСР. Тож сьогодні ми вшановуємо пам’ять тих, хто так і не повернувся до своїх матерів, дружин і дітей на рідну землю та звеличує-

мо їх вічний подвиг.

З метою патріотичного виховання молоді, щоб хоч трохи втамувати біль втрати у серцях рідних, вберегти пам'-

ять про бойових побратимів, віддати належну честь воїнам учні ВПУ№25 м. Хмельницького разом з вихователями Обертюк Н.І та Площинською С.І. відвідали музей ветеранів Афганістану.

Розповідь Ушакова Василя Єгоровича, майора запасу, заступника голови міської спілки Афганістану учні слухали, затамувавши подих. Спогади воїнів – велика біль, але те, що ці чоловіки сьогодні серед нас, робить сильнішими усіх. Особливо в такі нелегкі часи для України.

Зараз це лише «сухі» статистичні дані, однак за цим стоять – біль, сум, трагедія…

З тих пір, пройшло досить багато часу. Однак, кожного року 15 лютого колишні «афганці» збираються біля пам'ятника загиблим учасникам бойових дій. В цей день вони одягають військову форму і ордени, покладають квіти та згадують загиблих товаришів. А ще, для них це привід побачити один одного живими, адже поранення, контузії та супутні хвороби дають про себе знати.

Однак, незважаючи ні на що, «афганське братство» продовжує залишатися в авангарді подій. Вони були серед перших на Майдані та знаходилися на передовій АТО, захищаючи суверенітет України та її цілісність.

Цікава розповідь Василя Єгоровича про те, що Афганістан залишається в нашій пам'яті не лише болем утрат, а й мужністю та героїзмом солдатів і офіцерів пройняла серця молодого покоління.

Трагічну данину сплатили наші співвітчизники в цій війні. Безсмертний подвиг і героїзм тисячі синів і дочок України, проявлений при виконанні свого військового обов'язку, назавжди ввійде в історію України жахливою трагедією. Трагедією для сімей тих, хто не повернувся, трагедією для тих, хто повернувся скаліченим, і навіть для тих, хто пройшов війну живим та неушкодженим, - це також трагедія, оскільки повернулися вони вже зовсім „іншими" людьми. Побачене і пережите на афганській землі безслідно не прой-

шло ні для кого.

На завершення вихователь Площинська С.І. прочитала авторський вірш «Афганістан» (уривок)

Афганістан, афганець, шураві,
Які далекі і незвичні для молоді слова
Тепер Донецьк, Луганськ, АТО та кіборг
-Це наші вже слова…
Але колись Афган то була біль,
Мамів, дружин, дітей,
Тих хлопців, що ішли у бій
З такої мирної квітучої країни,
Де люди жили всі розміреним життям
А там чужа країна, люди теж чужії.
І всюди кров, біда та смерть,
Там хлопцям було страшно теж
І гинути їм не хотілось….
І знову гинуть наші хлопці

Груз двісті вже везуть по Україні знов

Смерть, сльози, горе і війна.

І все це вже на нашій рідній Батьківщині

То час вже зупинитись й зрозуміти нам пора ,

Що лиш насилля породжує насилля,

А люди знову гинуть і такі ще молоді,

Що їм би жить і жить на нашій славній Україні!..

Нині знову йде війна. І, як не прикро, бойові дії тривають на території нашої країни. І участь у них разом із співвітчизниками беруть колишні воїни-інтернаціоналісти. Знову йде війна, нав'язана нам проімперськими амбіціями російських політиканів. Задум у них один – знищити Україну. Тож молімось Богу, щоби «гаряча» точка, якою є нині схід нашої країни, якнайшвидше і назавше зникне з карти України. але знаймо, що біль та горе, принесені війнами, пам'ять про загиблих героїв нікуди не дінуться із наших душ і сердець.

Тож ми схиляємо голови перед світлою пам'яттю полеглих, вшановуємо тих, кому довелося воювати в чужих країнах.

Вихователь гуртожитку Н.І.Обертюк

Розпочав роботу кіноклуб «25Кадр» чи Увага! Мотор!

В рамках проекту клубів за інтересами, на початку лютого 2016 року в бібліотеці Хмельницького вищого професійного училища №25 відбулося урочисте відкриття кіноклубу «25Кадр». Ініціаторами створення кіноклубу стала творча група у складі учнів училища – представників учнівської Ради гуртожитку. Модератори клубу - учні: Юрій Навроцький і Ольга Мельник. Організаційний комітет очолили вихователь гуртожитку Вигоняйло Анастасія Валеріївна та Богдан Вишневський. Роботою клубу керує бібліотекар училища Романова Л.І.

Це один із кроків розвитку бібліотеки і використання нею різноманітних форм діяльності, що є гідною відповіддю на виклики сьогодення, адже сучасна бібліотека повинна бути актуальною для сучасних читачів та їх потреб.

Діяльність клубу припускає зустрічі істинних шанувальників кіно-

мистецтва для перегляду й колективного обговорення шедеврів світового та документального кіно, науково-популярних фільмів, телевізійних програм, спортивних матчів. Сценарій засідання кіноклубу включає три традиційні форми дії: теоретичну частину(анонс), перегляд фільму (програми) і його обговорення. Кіноклуб - не лише можливість подивитися фільм (програму), але так само дискусійний центр, місце куди приходять, щоб приєднатися до відкритих дискусій, до ідеї свободи самовираження, свободи обміну думками і подумати про ті проблеми, які з цим пов'язані.

Саме напередодні свята всіх закоханих –дня Святого Валентина і роз-

почав свою роботу Клуб «25Кадр». День св. Валентина настільки вже ввійшов у щорічний календар кожного, що за спробу підважити «необхідність» його святкування, мабуть, вважали б «ворогом народу». Зрештою, можливо, і немає потреби сприймати це свято негативно, просто слід його дещо переосмислити, очистити від окремих негативних тенденцій, а сприймати і переживати як справді християнське свято Любові.

Просто в сучасному світі дуже часто підмінюється справжня любов тимчасовим захопленням, корисливими стосунками, чи взагалі зводиться лише до сексуального задоволення. Дуже важливо зрозуміти, що такі миттєві захоплення чи задоволення пристрастей ніколи не зроблять нас по-справжньому щасливими, натомість комусь можуть принести великий біль. Справжня любов ніколи і ні до чого не змушує, вона завжди може відпустити, якщо так «другій половинці» буде краще. Тобто суть справжнього кохання, в першу чергу, не у власному задоволенні, а навпаки – в намаганні ощасливити кохану людину. Такий принцип Любові загалом і стосунків двох закоханих осіб зокрема. Саме про це і говорилось на засіданні клубу.

Першою картиною, яка відкрила роботу клубу, стала стрічка режисера Ніка Кассаветіса «Щоденник пам'яті». Романтична історія кохання сільського хлопця та дівчини з міста, які зустрічаються одного літа, ще в своїй юності. Саме цього літа вони закохуються один в одного. Але батьки Еллі проти кохання їхньої єдиної дочки з сільським «нікчемою» та розлучають їх… Цікавий сюжет та захоплюючі моменти на екрані не залишили байдужими нікого.

Хочеться наголосити на тому, що на усі покази кіноклубу вхід вільний.

Чекаємо вас!.

Вихователь гуртожитку Н.І. Обертюк

Цікаві історії учнів

6 поверх 4 блок КРАЩІ!

Все почалось 31 серпня 2015 року. Мене поселили на 6 поверх 4 блок в кімнату №461. Насамперед, я подумав: «Куди я попав?». Заходжу у кімнату, а там хлопець з мамою - ну, ми і швиденько познайомилися. Його звали Максимом. Поки наші батьки відій-

шли по справах, ми встигли з ним поспілкуватися: я дещо розповів про себе і він також. Запитавши його, яку професію він обрав я почув впевнену відповідь: «Декоратор Вітрин». Звичайно ж, я запитав його чому саме? І, Максим, не довго думаючи, відповів: «Тому, що я люблю малювати». Тут він поставив мені аналогічне запитання. Я також, не довго думаючи, відповів йому: «Тому, що мені подобається вивчати комп'ютерні технології». Згодом у гуртожиток приїхав ще один мешканець кімнати №461 – Костя. Відбулося знайомство і з ним. Потім, коли Максим десь відійшов, у мене з Костянтином відбулася дружня розмова. Я розпитав про його життя, запитав на кого він вчиться і на якому він курсі? Він впевнено сказав, що навчається на другому курсі і здобуває професію електрика. Потім прийшов Максим і ми спілкувалися вже троє. До речі, Костя також цього року поселився в цю кімнату, а на першому курсі він тут не проживав. Згодом приїхав Сергій. Костя його вже знав, адже вони навчаються в одній групі. Я зразу ж почав розпитувати хлопців, як тут навчатися, які викладачі та вихователі. Вони розповіли, що у навчальному закладі викладачі та вихователі у гуртожитку приємні та доброзичливі і ще – вимогливі і, що, взагалі - це чудовий навчальний заклад. І згодом я зрозумів, що вони були праві. Переконався я в цьому в перший тиждень навчання і проживання у гуртожитку, зрозумів, що хлопці не збрехали, а найголовніше - їм можна довіряти, і вони не підведуть. В перші три тижні нам всім було важко, тому що в нас не було холодильника. І ось, ми його роздобули! До речі, староста нашої кімнати дуже хороша і відповідальна людина. Це - Шкрябін Сергій, якого ми обрали всією кімнатою не роздумуючи, і не шкодуємо до сьогодні. Далі ми облаштовували нашу кімнату, щоб усім було зручно і комфортно. А 12 вересня у нас в родині був іменинник - Сергію виповнилось 16 років. Ми всією кімнатою його привітали і дружно відсвяткували. Чому саме я назвав родиною, думаю зрозуміло усім, тому що я дійсно так вважаю, тому що вони усі переживають за

мене, цікавляться моїм життям, підтримують у складну хвилину. Хочу сказати ще те, що Костя, Сергій і Максим змінили моє життя на краще, я навіть не сподівався, що є такі турботливі, добрі і щирі люди. І, що вони зустрінуться у моєму житті саме такі - справжні друзі. Поступово я познайомився зі всіма хлопцями нашого поверху. І, що саме головне, вони також виявилися добрими та щирими людьми. Вони вміють підтримувати та допомагати, вони вміють радіти за перемоги своїх співмешканців і не насміхатись з маленької невдачі. І саме вони надихнули мене вчитися та творити. І це не може не радувати. І не даремно сказано: «Один за всіх - і всі за одного!» Саме так у нас, у нашій справжній Родині. І я цим безмежно пишаюся.

Але це ще не кінець моєї історії. Продовження обов'язково буде…

Ігор Бохонько, 18 група

Рідні серцю місця

Кожний з нас безупинно пов'язаний з тим місцем, де народився й виріс. І де б він не перебував, його завжди буде притягати до рідного місця. У кожної людини є дві батьківщини: маленька й велика.

Мала – це село або місто, вулиця, будинок, де ти народився. А велика – це країна, держава, громадянином якої ти є. Потрібно любити й захищати свою батьківщину. Я люблю свою країну та своє село в якому народилася і живу досі. Адже в селі пройшло все моє дитинство. Рябіївка – моє рідне село.

Мені ніколи не було нудно в селі. Адже там у мене були друзі, ми постійно будували халабуди, грали в різні ігри. Коли приходив час вертатися додому, мені завжди було смутно розставатися з друзями.

У моєму силі є деякі традиції, які збереглися й до сьогодні:

1)Івана Купала – ми влаштовуємо концерти, розпалюємо багаття, потім стрибаємо через нього в парах, обливаємося водою та святкуємо до ранку.

2)День колгоспника- це день, коли в нашому селі чекають усі, тому що усі вже позбирали урожай і можуть відпочити. У цей день роблять концерти, конкурси - так ми веселимося та проводимо літо, і зустрічаємо зиму.

3)Різдво – коли збираємось з друзями і ходимо колядувати, але ходимо тільки до рідних та друзів, по дорозі ми постійно жартуємо та веселимося. У нас прийнято колядувати тільки у своїх родичів та друзів.

З кожним роком моє село процвітає: у нас поставили капличку, дзвіницю, також дитячий майданчик, раніше я і подумати не могла, що у нас таке буде.

Я дуже люблю своє село, не тільки за гарні пейзажі, але й за час, який я провела там. Моє рідне село виростило мене, адже тут я залишила безліч радісних спогадів. Хоч я зараз більше часу провожу у Хмельницькому, все одно на вихідні приїжджаю у село, тому що тільки у себе вдома я можу відпочити і забути при всі незгоди.

Попович Марина, учениця 36 групи.

Ми пам'ятаємо Ваш подвиг

20 лютого відзначається День Героїв Небесної Сотні – на знак вшанування відваги, сили духу і стійкості громадян, які віддали своє життя під час Революції гідності (листопад 2013 року - лютий 2014 року), захищаючи ідеали демократії, відстоюючи права і свободи людини, європейське майбутнє України.

Рік Революції Гідності та російсько-української війни на сході країни стали переломними історичними подіями. Події на Майдані та на Східному фронті проявили вражаючу незламність, патріотизм та хоробрість українських захисників, які ціною свого здоров'я і життя боронять від агресора незалежність та цілісність нашої країни. 20 лютого – у День Героїв Небесної Сотні, а також щорічно – у День захисника України 14 жовтня пам'ятаймо про них, знайомих і не знайомих: вони виконали свій обов'язок перед народом і країною.

Аби вшанувати ці події та їх Героїв, на головну площу обласного центру, майдан Незалежності, прийшли учні ВПУ №25 м. Хмельницького разом з бібліотекарем Романовою Л.І. та вихователем Обертюк Н.І., які розповіли учням, що події на Майдані спочатку розпочиналися зі студентського страйку, потім відбулося побиття студентів, розстріли на вулиці Інститутській в Києві. «Ми всі розуміємо, що революція, яка почалася два роки тому ще не закінчилася. Система похитнулася, але не зламалася, ми повинні й надалі працювати і будувати нову країну, щоб вона стала дійсно незалежною та вільною».

Учні поклали квіти перед фотографіями героїв, які загинули в боротьбі за нову незалежну Україну. Також на честь загиблих героїв запалили лампадки.

«Мирні солдати Майдану», наші «Ангели сьогодення» навіки зайняли свої пости захисту українського народу на Майдані. Небесна сотня на варті. Вони поруч. Поруч з нами. З усім українським народом. Залишається тільки вшановувати імена Українських Ангелів.

Вихователь гуртожитку Н.І. Обертюк

Святкували Водохреща

Хрещення Господнєи - це хрещення Іваном Хрестителем Ісуса Христа на річці Йордані, а також, велике свято різдвяно-новорічного циклу, яке православні та греко-католицькі християни відзначають 18-19 січня щороку. Народні назви свята — Йорда́на (або Ордана), Водохреща.

Вважається, що на Водохреща, з опівночі до опівночі, вода набуває цілющих властивостей і зберігає їх протягом року, лікуючи тілесні й духовні хвороби.

В цей день у всіх містах і селах в церквах освячують воду. Віддавна, в народі, освячену на Водохреще воду, вважають своєрідним спасінням від багатьох недуг. Її дають пити тяжкохворим, нею освячують храми, домівки і тварин. Залишається загадкою той факт, що вода з Водохреща не псується, не має запаху і може зберігатися протягом року. Нині на свято Водохреща популярними стали масові купання в крижаній воді. Спочатку воду освячують і тільки тоді до ополонок входять віряни, які наважилися у морозний день зануритися у воду. Не достатньо просто зайти у водойму і вийти. За звичаєм, потрібно тричі пірнути зі словами: «В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа».

Учні нашого училища також вирішили підтримати цю традицію,окунувшись в освяченій воді.

У нашому місті створили сприятливі умови для любителів зимового купання

Наші учні залишилися задоволені та оздоровлені!

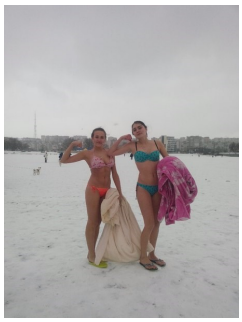

Вероніка Фурман, учениця 31 групи.

Валентинів День

Щороку 14 лютого ми відзначаємо день святого Валентина, або ж день усіх закоханих .

Про самого Валентина, ім'я якого носить свято, відомо зовсім небагато. За легендою, він жив у третьому столітті нашої ери в Римській Імперії і був простим християнським священиком, а також займався природничими науками та медициною. Валентин був молодий і привабливий, добрий і чуйний.

Не дивно що про Валентина не забули й обрали заступником всіх закоханих. Як християнський мученик, що постраждав за віру, він був канонізований католицькою церквою. А в 496 році римський папа Геласіус оголосив 14 лютого Днем Святого Валентина.

Створення ж першої валентинки приписується Чарльзу, Герцогу Орлеанському 1415, який сидів у цей час у в'язниці, в одиночній камері, і вирішив боротися з нудьгою шляхом писання любовних послань власній дружині.Зараз під "валентинкою"розуміються вітальні листівки у вигляді сердечок, так звані "валентинки,"з найкращими побажаннями, освідченнями в коханні, пропозиціями руки та серця чи просто жартами, які не підписують, а той, хто отримує їх повинен сам здогадатися від кого вони. Крім листівок в день святого Валентина дарують троянди, оскільки вважається, що вони символізують любов, цукерки-сердечка та інші предмети із зображеннями сердець, що цілуються птахів і, звичайно, справедливо визнаного символу Дня Святого Валентина- маленького крилатого ангелика Купідона.

Всім, хто кохає та коханий, щиро бажаю, щоб їх почуття стали справжніми, щоб ніжність і добро, яке вони зараз дарують своїм половинкам, ніколи не вичерпалися, а кохана людина виявилась супутником щасливого життя. Усіх тих хто не, ще не знайшов свою пару, я також щиро вітаю з днем усіх закоханих, нехай цей день подарує Вам найчарівнішу історію кохання. Кохайте та будьте коханими, бо чарівнішого ніж це почуття просто не існує. Пам'ятайте, Купідон не промаже).

Ірина Худецька, редактор «25ПЛЮС»

Ми відзвітували!

25 лютого 2016 року в рамках огляду-конкурсу художньої самодіяльності серед учнівської молоді та працівників ПТНЗ області відбувся звітний концерт нашого навчального закладу.

Оцінювали виступи наших творчих колективів та виконавців працівники Хмельницького державного центру естетичного виховання учнівської молоді – Юрчук Світлана Володимирівна та Авдєєва Людмила Ростиславівна.

До уваги глядачів та комісії були представленні надзвичайно яскраві та чудово підготовлені художні номери.

Розпочався звітний концерт із вшанування хвилиною мовчання тих, хто віддав своє життя за Україну та її незалежність.

Вірш Зоряни Макаренко «Братові», який виконувала **Ольга Карпенко**.

Пісня із репертуару гурту Океан Ельзи - «Не твоя війна», виконував бард-гітарист – **Микита Борисов**.

Вірш Оксани Костенко «В України - єдина душа!», виконувала керівник театрального гуртка – **Ольга Когут.**

Пісня із репертуару гурту «Білі крила»: «Чи буде вам зоряно», виконували тріо у складі – **Руслани Яржемської, Світлани Цвігун та Надії Шкарупінської.**

Пісня із репертуару Селени Гомез «Відповімо кривдникам добротою – Kill EmWith Kidness», виконувала – **Діана Кривенко**.

Слова та музика Михайла Моди «Мамо», виконував – **Олександр Заєць.**

Українська народна пісня «Ой, не світи місяченьку», виконувала солістка Зразкового ансамблю народної музики «Бужани» - **Руслана Яржемська.**

Українська народна жартівлива пісня «Ой, біда подруженьки», виконував дует у складі – **Світлани Цвігун та Марії Гурської**.

Авторський гумор Ірини Чайковської «Старий гусак», виконувала автор, переможниця обласного конкурсу «Власні усмішки» - **Ірина Чайковська.**

Українська народна пісня в обробці Станіслава Кравчука «Ой, у полі озереч-

ко», виконував Зразковий ансамбль народної музики **«БУЖАНИ»**, керівник – **Станіслав Кравчук.**

Сценка «Інтернет – це сила», виконували – **Ірина Чайковська та Руслана Яржемська**, керівник – **О.Когут**

Інструментальний твір І. Суручано «Cumparati Flori», соло на саксофоні виконував переможець півфіналу Всеукраїнського фестивалю «Talant-Fest» - **Ростислав Чернелівський.**

Інструментальний твір А. Пьяцолло «Лібер-танго», соло на баяні, виконувала – **Дарина Токар.**

Інструментальний твір О. Білаша, аранжування С. Кравчука «Два кольори», соло на фортепіано виконувала **Катерина Бялик.**

Музика із кінофільму «Екзамени», виконував ВІА «Зорецвіт», керівник – **Станіслав Кравчук.**

Пісня із репертуару ВІА «Бітлз»: «Shizgare», виконував ВІА «Зорецвіт», керівник – **Станіслав Кравчук.**

Український народний танець «Гопак», керівник – **Оксана Шатковська.**

Театральна сценка «Ніч перед Різдвом», виконували учасники театрального гуртка **«Фортуна»**, керівник – **Ольга Когут.**

Слова та музика Вадима Красноокого «Допоки сонце сяє», виконували квартет у складі – **Мар'яни Янківської, Діани Кривенко, Руслани Яржемської, Мілени Вільчанської.**

Всі представлені номери відзначалися глибокою майстерністю, високим рівнем підготовки та надзвичайно сподобалися, захопили та зацікавили усіх глядачів та присутніх.

Ольга Когут - педагог-організатор.

Поетична симфонія Ірини Худецької (редактора «25ПЛЮС»)

Я вирішила написати тобі вірша, о 4 годині ночі.
За вікном скоро смеркає й ще не змикались мої очі.
Можливо мій вірш у тебе не викличе зовсім емоцій?
Так ось, до чого веду я ці безглузді рядки,
Хочеться розповісти тобі свої думки,
Хочеться розповісти про те, як іноді страшно буває, лише від думки, що тебе поруч немає,
Хочеться розповісти про те, що на серці, про всі сплески, феєрверки,
Про те тепло, коли тебе я бачу, і про печаль, коли тебе нема.
Ти знав, що ти моє найбільше щастя?
Але і найбільший смуток також ти.
Кажуть, що кохання - гіркота.
Але я впевнена кохання - цукор.
І хай говорять мудреці й поети, але кохання - солод на губах.
Чи то можливо так солодко лише мені?
Чи то лише твої такі солодкі губи?
За них віддати можна все.
І ось я пишу й стираю, знову пишу й знаєш все не те.
У цьому вірші все так гарно, мене аж зачепило за живе.
За те живе, що вже як тиждень мертве, вже тиждень ниє і болить, від того часу як твої солодкі губи сказали гірке: «Розійшлись».
Сказати чесно, біль нестерпна, не знаю з чим її зрівнять, лише бажаю, щоб такого лютіший ворог не зазнав.
Тобі ж бажаю розібратись з усім, що в голові твоїй.
Коли ти цілуєш, і обіймаєш міцно.
На день наступний робиш вигляд, начебто, й нічого не було.
Мені не зрозуміти твоїх дій, не зрозуміти слів і почуттів. І розуміти, знаєш, я не хочу.
Мені б хотілось краще знати, що ти поруч, й від всіх бід в своїх обіймах заховати, палко цілувати твої губи, та так ніжно й по-дитячому кохати.
Так, по дитячому, бо я ще зовсім дитина, але в своїх почуттях до тебе я щира.
Ти знаєш вже не четверта, а 5 година, моєму віршу все немає спину.
Все досі, потрібно прощатись, ніч створена для того, щоб відпочивати. Ти пам' ятай лише, що тебе я кохаю, подумай над всім, і бережи себе, благаю.

Редактор:
Ірина ХУДЕЦЬКА
Над номером працювали:
А. САЛТИКОВА, Н.ВІННІЧУК,
А.КУШНЕРОВА,
К.ВІЛЬЧИНСЬКА

Вище професійне училище №25

Адреса: м. Хмельницький, Проспект Миру, 61/3 Телефон: 74-24-27
Сайт: www.vpu25.km.ua/
Ел.пошта: gazeta-25plus@yandex.ua

Редактор-консультант:
КОСТЕНКО Оксана

Консультанти з питань інформації:
Валерій МАРЦЕНЮК,
Людмила РОМАНОВА